

IMBREK ŠLAPRČEK, pedesetak godina star, pijanac,
siromah, udovac
ANĐEO, djevojčica u bijelom i s krilima

/Soba s troja vrata. Anđeo sjedi za stolom punim spisa i prevrće ih./

ANĐEO: Sljedeći!

/Imbrek bojažljivo ulazi na srednja vrata/

IMBREK: Dobri den, dete.

ANĐEO: Dobar dan. Tvoje ime, datum rođenja i smrti?

IMBREK: Ja sem Imbrek. Imbrek Šlaprček. A di sem to ja?

ANĐEO: Ti si mi sjedio na ušima na vjeronauku, ha?

Četiri zadnje stvari čovjeka, sjećaš se? Smrt, sud, raj i pakao?

IMBREK: Niš se ne spominjam, ne bi znal...

ANĐEO: */kopa po spisima/* Nema veze sad... da vidim...

urudžbeni broj... evo tvog spisa! Ambroz Šlaprček, zvani Imbrek, ime oca Jambrek, pedeset dvije godine star, umro prošle noći od ciroze jetre, udovac, pijanac, jadan i jalan.

IMBREK: Ni to baš tak dete drago. Ljudi navek preteravleju i sam voliju grde govoriti o bližnemu. Evo, na priliku, moj sused Frajno Penkala, to je jedan tak pokvareni čovek, kaj je on nalagal o meni na policiji! Al ni se zvlekel od rešta, pravica je na koncu pobedila!

ANĐEO: Umiri se Imbrek, još ti se ne sudi. Ja sam tek istražni sudac koji za Posljednji Sud prikuplja podatke o jednom tvujem zlodjelu. Znaš li kojemu?

IMBREK: Morti me Jagica Penkalova tužila kaj sem je stisnul vu kuruzi?

ANĐEO: Imbrek!

IMBREK: Dete drago, prisizem da se niš ni bunila! Ženskoj je to bile čist drago...

ANĐEO: Znamo i za tu neslavnu epizodu, ali nas ona ne zanima. Pričaj nam radije o Martinju od prije devet godina.

ČETIRI ZADNJE STVARI ČOVEKA

BORIS BECK

IMBREK: Joj mene, gdo bi se tega spominal? Kad je to bile...

ANDEO: Toga je dana ubijena tvoja žena, Barbara Šlaprček.

IMBREK: Je, fakat! Sirota moja Bara, bila mi je tak dobra. Mi sme se tak rada imali.

ANDEO: Čudno je da onda ne znaš dan Barbarine smrti!

IMBREK: Je, zmešalo mi se. Ja sem ti, dete drago, ak se o brojka delalo, navek zval suseda Frajnu Penkalu, kajti je on jedini v sele pisati znal.

ANDEO: Ispričaj nam radije što znaš o Barbarinoj smrti.

IMBREK: Nu, taj sused Penkala, upal je po noći v moju hižu. Zihér je štel seksa z Barom imati...

ANDEO: Imbrek!

IMBREK: ...al je ona poštena ženska i ni mu štela udovolit. On se razbesnil, dal joj je za sekirom po glavi i bogica je mam vmrla. To je za mene bila velka žalost.

ANDEO: Smrtonosne udarce pokojnoj Barbari Šlaprček je zadao ljevak, a igrom slučaja jedini pismeni čovjek u selu, rečeni Franjo Penkala, također pokojni, bio je ljevak. Svejedno, smatramo da unatoč toj činjenici, te okolnosti kako je *corpus delicti*, okrvavljena sjekira /vadi okrvavljenju sjekiru i stavlja je na stol/, nađena u dvorištu pokojnog Franje Penkale, ostaje prostora za sumnju kako je zločin počinio netko drugi.

IMBREK: Jezuš, to je tisti korpus delikates... Znim je hudi Penkala...

ANDEO: Mi imamo provjerene informacije da je pokojna Barbara Šlaprček veoma voljela društvo pokojnog Franje Penkale i da je on uvijek

bio prema njoj ljubazan, za razliku od tebe koji si je stalno tukao.

IMBREK: To nemre biti! Mi sme navek bili vu harmoniji, kak taubeka dva.

ANDEO: Pa ipak su susjedi stalno slušali kako se svađate!

IMBREK: Mi? Nigdar! Grde reći se nisu pri nami čule. Se je to zmišljaj onaj Penkala, a bil mi je jalen kaj sem mogel više od njega popiti.

ANDEO: Gdje si ti bio u trenutku ubojstva?

IMBREK: Bil sem vu birtiji, kak i navek, s pajdašimi. Sme se spominali, kartali i tak. Sami pošteni ljudi!

ANDEO: Niste valjda na Martinje samo razgovarali?

IMBREK: Je, pak sme si i spili. Ti, dete, nemesš piti, al mi vekši velimo da ni čovek gdo se ne spije! Ja ne verujem, dete, da si starejši ajngeli na Martijne štamprleka vina ne bi spili...

ANDEO: U liječničkom nalazu piše da si drugo jutro bio izgreden, imao podljev pod desnim okom i dva slomljena rebra. Nisi li se to potukao sa ženom?

IMBREK: Ne, to su me vjutro izvlačili črez tesni oblok.

ANDEO: Oblak? Kakav oblak, nemamo to u dosijeu.

IMBREK: Oblak, ne oblak. Oblak je ono, kak se veli, inštrument za črez zid lukati.

ANDEO: A, prozor!

IMBREK: Je, prozor. Vi si na nebe tak lepe govorite, kak na televiziji.

ANDEO: Sad, kad smo to riješili, reci mi što je bilo s tim prozorom?

IMBREK: Je, izranil sem se vu tem tesnom obloku... prozoru.

ANDEO: Imbrek, nemoj mi pričati bajke.

IMBREK: Birtaš, gad pokvareni, našel je lepu i mladu kelnericu. I dok se mi nalukavamo v žensku, on nam natače najgrši kiseliš. Napil sem se i na šekretu svest izgubil. Zaspal sem nekak poprek i zaglavil vrata, pa su me morali črez obloka... nu, prozora, vleči vun. Prozor je pak bil stisnut kak gladna rit i tak sem se ranil.

ANĐEO: Ti, znači, tvrdiš isto što i u zemaljskoj istrazi: dok si bez svijesti cijelu noć ležao zaglavljen u zahodu, susjed Penkala ti je navodno ubio ženu. Kako to da on policiji nije rekao za brod?

IMBREK: /zaprepašten/ Nišče ni znal za broda! Gdo vam je povedal za broda?

ANĐEO: Kod mene piše da si cijelu kuću zauzeo gradeći brod. Sigurno ti je žena krv pila zbog toga?

311 IMBREK: Je, fakat mi je krf pila! Nas muške te ženske nemreju razmeti. Ta vražja baba mi ni dala mira, nikak ni mogla razmeti da ja se to za nju delam!

ANĐEO: Zašto si gradio brod u kući?

IMBREK: /zanesen/ Zbog potopa! Jene noći, ležal sem v jarku pod plotom, javil mi se ajngel, tak lepi, baš kak si i ti lepi i povedal mi da bu na Martijne konec sveta i nek ja, Imbrek Šlaprček, broda naredim za sebe, Baricu, decu, purice i cucka, jer bu dežd tak padal da bu nas reka Blatnja se potopila. /počinje šaptati/ I tak sem delal broda vu hiži, nišče ni smel znati za to da mi ga ne fkradnu. Pogotovo onaj moj jalni sused Frajno Penkala kaj je pesme pisal, pa si je zaradi tega fest udvaral.

ANĐEO: I, Imbrek, što se desilo na Martinje?

IMBREK: Niš, kaj bi se desilo! Bil je lepi dan. Ni kap ni pala z neba. Kad ja ajngelima verujem, a ne svojoj reumi! Tak sem se rasrdil na ajngele

kaj su mi fulirali, kričal sem celi dan kak oroslom. Al najgrše mi je bile kaj me Bara špotala. Pa kak sem bedast, pa kak sem joj celu hižu zasmetil, kak sem niškoristi i celem selu ruglo. Tega nis mogel otrpit več, pak sem otišel vu birtiju. ANĐEO: I onda si se po noći pijan vratio, potukao sa ženom i ubio je!

IMBREK: Nis ja, neg Penkala! Policija mu je našla krvavu sekiru vu dvorišču, a on ni imal alibija. Povedal je kak je pesme pisal celu noć. Povečte, gdo bi normalan v naše sele pesme pisal na Martijne? A Bare mi je bilo tak žal. Fest mi je falila. Moral sem deci posle sam kuhati.

ANĐEO: Dobro, sada je sve jasno. Imbrek, ustani da saslušáš nalaze moje istrage. /službeno/ Ambroz Šlaprček, ime oca Jambrek, rođen u Šlaprčekima prije pedeset dvije godine, umro protekle noći, nije kriv za ubojstvo svoje supruge Barbare Šlaprček i oslobađa se svake sumnje. /prijateljski/ Imbrek, ti si nevin i ne moraš ići na Posljednji Sud. Vidiš li ova vrata desno? To su Rajska Vrata, uđi slobodno u Raj. Zagrlit ćeš svoju ljubljenu ženu Baricu, a naći ćeš u Raju i svojeg susjeda Franju. Oni ti se sigurno vesele.

IMBREK: /zaprepašten/ Kaj? Kaj? Bara je za temi vratimi? Frajno je tam? Kaj oni tam delaju? ANĐEO: U Raju se ništa ne radi, ljudi se odmaraju. Zaslužili su to, sve piše u ovim spisima. /čita iz spisa/ Barica, evo: dobra, marljiva, vjerna. Sigurno jedva čeka svog muža.

IMBREK: I još kak me čeka! Jezuš Marija! Vi pojma nemate kakšna je to strašna ženska. Mene je nje bol strah neg vojske!

ANĐEO: Imbrek, ne možeš tu vječno stajati. Idi svojoj ženi!

IMBREK: /panično/ Al kad joj se ne smem pokazati! Joj, joj, kaj da delam? Hodi sim dete dra-

go, bum ti nekaj povedal. To mi je tak teške reč, al imal si praf! Ja sem se one noči vrnul z birtije i išel sem cepati broda da ga pokurim i da nišče nebi saznal kak sem ispal bedast. I onda se Bara zbudila i išla me špotat – da kaj dreve cepam v hiži, da sve smetim, da trešče frca i da se udala za bedaka i pijanca. Sam je tak kričala, ni mogla stati i videl sem – krf bu mi celi život pila. Opalil sem je za sekirom da začkomi, sam jemput, al je pala i mam vmrla. Kak sem se prepal, Baricu sem svoju vubil! Pobegem sem, a sekiro hitil susedu v dvorišče i črez... nu, prozora od birtije uvlekel sem se vu šekret i tam se celu noč plakal za svojom Baricom. Bedača, zakej me fort morala špotati? Povečte!

ANDEO: Imbrek, javljaju mi da je dolje na zemlji pao boeing i da imamo dvjesto ljudi u predsoblju za Sud. Moraš ići, vidiš li u kojem smo poslu.

IMBREK: Al nemrem iti tam! Kak bum je v oči pogledal? Bi se morti mogel ja vrnut nazaj? */pokušava otvoriti vrata kroz koja je došao, ali ona su sada zaključana/*

ANDEO: Ne, nitko se ne može vratiti natrag.

IMBREK: A ta vrata levo, kam ta ideju? Jel i tam Bara?

ANDEO: Ne, ta vrata vode u Pakao. Oni iz Raja ne vole baš tamo zalaziti.

IMBREK: Joj fino! A bi ja smel tam ziti vun, dete drago? */pokazuje na lijeva vrata/*

ANDEO: Kako god želiš. Samo, svi pričaju da je u Paklu strašno vruće.

IMBREK: Sam bok da hajcaju. To bu dobre za moju reumu. */Imbrek oprezno prilazi lijevim vratima i otkrine ih. Kroz njih počne izlaziti dim. Zatvara ih./* Je, fakat je teplo. I nekak žvepleno diši.

ANDEO: Ja sam te upozorio. */pokazuje na desna vrata/* Iza ovih drugih vrata zrak je puno bolji.

IMBREK: Al tam je Bara! I Penkala! A si govore kak na televiziji! Znaš kaj: ak bu mi prevruće, ja bum se setil Bare kak me gleda i mam bu me zima stepla. Pem dete drago, ne bum te više okupiral. Bok, fala kaj ste me Bare rešili. */Pruž a anđelu ruku i rukuju se./*

ANDEO: Bok, Imbrek, bok.

/Imbrek izlazi kroz lijeva vrata i zatvara ih za sobom. Anđeo sjeda za stol, sprema sjekiru i vraća Imbrekov spis među ostale./

ANDEO: Sljedeći!

312